Philip José Farmer

FIICA

Ch ! Ch !

Acesta este semnalul Mamei Cap Tare.

Tăceţi voi, fecioare şi Mame, până când termin mesajul. Ascultaţi, ascultaţi, voi, cei aflaţi pe recepţie. Ascultaţi şi veţi afla cum mi-am părăsit Mama, cum eu şi cele două surori ne-am crescut cochiliile, cum m-am luptat cu mirocalul şi cum am ajuns Mama cu cel mai mare prestigiu, cu cel mai puternic scut şi receptor, stăpâna unui nou limbaj.

La început, înainte de a-mi depăna povestea, vă destăinui tuturor celor care nu aţi aflat încă: tatăl meu este un mişcător.

Nu vă neliniştiţi. Aceasta este o poveste bună. Nu este o poveste aiurită.

Tatăl meu este un mişcător.

***

Mama a emis : „Ieşi afară!”.

Apoi, ca să-mi arate că aşa trebuie, şi-a deschis irisul de ieşire.

Asta ne-a surprins şi ne-a făcut să ne dăm seama că vorbea serios. Înainte, când deschidea irisul, o făcea numai cât să putem vibra către tinerii din pragul matern, ori pentru a le trimite Mamelor un mesaj respectuos, sau chiar unul rapid Bunicii, departe, spre partea muntoasă. Dar ea nu ne-a auzit, cred, pentru că noi tinerii suntem prea slabi ca să transmitem atât de departe. Oricum, Bunica nu ne-a confirmat niciodată.

Uneori, când Mama se enerva pentru că voiam să emitem toţi odată, în loc să-i cerem permisiunea să vorbim pe rând, sau pentru ca trăgeam de pereţii matricei şi voiam sa întoarcem totul pe dos, atunci vibra spre noi să ieşim afară şi să ne construim propriile noastre cochilii.

Vorbea serios.

Atunci ne linişteam, ori deveneam şi mai năbădăioşi, după cum ne era dispoziţia. Mama ne potolea cu tentaculele ei. Dacă tot nu ne astâmpăram, ne ameninţa cu mirocalul şi ne potoleam. Dar ne-am obişnuit şi cu asta. Cu timpul am ajuns chiar să nu mai credem ca există mirocali. Mama, spuneam noi, ne păcăleşte cu poveşti aiurite. Ar fi trebuit însă să ne dăm seama că Mama nu suportă asemenea poveşti.

Pe lângă astea, pe Mama o mai enervau şi discuţiile noastre în orsemay cu Tata. Deşi el a învăţat limba ei, pe ea nu a vrut niciodată să o înveţe orsemay. Asta îi permitea să ne trimită mesaje pe care ştia că ea nu le-ar fi aprobat. Asta, cred eu, o scotea din sărite pe Mama şi a făcut-o să ne dea afară, deşi Tata susţinea că mai trebuie să rămânem încă patru anotimpuri.

Dar trebuie să înţelegeţi că noi şi aşa am stat în scoica Mamei mult peste termen. Cauza şederii noastre prelungite a fost Tata.

Era un mişcător.

Da, ştiu ce vreţi să emiteţi. Toţi taţii, gândiţi voi, sunt mişcători.

Dar el era Tatăl, un mişcător emiţător.

Da, sigur, putea şi el. Putea emite, ca oricare dintre noi. Sau poate că nu putea singur. Nu direct. Noi emitem cu organele din capul nostru. Dar Tata, dacă l-am înţeles eu bine, se folosea de un fel de creatură, separată de trupul său. Ori poate că era un organ care nu era legat de el.

Oricum, nu avea organe speciale pentu a emite. Se folosea de această creatură, acest r-a-d-i-o, cum îi spunea el. Şi se descurca bine.

Când vorbea cu Mama, o făcea în mama-puls, ori în propria sa limbă, mobilpulsul. Cu noi se folosea de orsemay. Asta este o limbă asemănătoare cu mobilpulsul, doar uşori diferită. Mama nu şi-a dat niciodată seama de diferenţă.

Scumpo, când o să-mi termin povestea o să te învăţ şi pe tine orsemay. Am recepţionat că ai suficient prestigiu ca să înveţi limba secretă a celor de pe Marea Colină.

Mama spunea că Tata are două căi de emisie. În afara radioului pe care îl folosea să ne vorbească, mai putea emite într-un mod complet diferit. Vibraţiile sale aveau nevoie de aer ca să le poarte şi le expedia cu acelaşi organ cu care şi mânca. Să-ţi întoarcă stomacul pe dos, nu-i aşa ?

Tata a fost captat pe când trecea pe lângă Mama. La început, ea nu a ştiut cu ce parfum să-l atragă până în raza de acţiune a tentaculelor ei. Până atunci, nu a mai mirosit un mişcător ca el. Dar mirosul lui semăna cu ceva cunoscut, aşa că a încercat să-l ademenească şi a reuşit să-l prindă cu tentaculele şi să-l introducă în scoică.

Mai târziu, după ce m-am născut eu, Tata mi-a emis (în orsemay, bineînţeles, ca să nu-l înţeleagă Mama) că a simţit mirosul şi i-a plăcut. La început a crezut că este al unui animal cunoscut din câmpie şi s-a mirat să-l găsească pe culmea dealului. Când a început să vorbească cu Mama, s-a mirat că ea l-a confundat cu o sălbăticiune.

Asta, emitea el, nu este prima dată când o femeie face dintr-un bărbat o maimuţă.

Mi-a mai spus că el credea că Mama este o stâncă enormă pe deal. Până când ea nu s-a deschis nu şi-a dat seama că piatra este scoica Mamei, care îi apără trupul. Mama, mi-a emis el, este ceva în genul unui melc de înălţimea unui d-i-n-o-z-a-u-r, sau ca o meduză, echipată cu organe emiţătoare de unde radio şi radar, cu o încăpere cât o sufragerie, în care îşi creşte puii.

Nu prea înţeleg termenii aceştia şi nici Tata nu a fost în stare să mi-i lămurească mai bine.

M-a făcut să-i promit că nu-i voi spune Mamei că a confundat-o cu o bucată de stâncă. De ce, nu-mi dau seama.

Tata a pus-o în încurcătură pe Mama. La început, când l-a prins, s-ar fi luptat, dar nu avea cu ce străpunge carapacea. Mama a încercat să-l provoace, dar el a refuzat să reacţioneze. Apoi, după ce şi-a dat seama că are de-a face cu un mişcător care emite şi recepţionează, l-a lăsat în pace şi a început să-l studieze. După puţin timp, el a înţeles că Mama emitea prin tulpina-antenă şi a învăţat să vorbească cu ea, prin organul său detaşabil, la care îi spunea panrad, în mobilpuls, desigur. Când Mama a văzut ce se

întâmplă şi a informat şi Mamele din zonă, prestigiul ei a devenit cel mai mare din tot ţinutul. Nici o Mamă nu şi-ar fi putut imagina un nou limbaj. Ideea le-a uluit pur şi simplu.

Tata spunea că este singurul mişcător comunicativ din zonă. N-a-v-a sa s-p-a-ţ-i-a-l-ă s-a zdrobit şi acum nu are altceva de făcut decât să rămână pentru totdeauna cu Mama.

Tata a învăţat codul pentru mâncare când Mama a început să se hrănească. A emis semnalele cuvenite şi nervii Mamei au fost greu încercaţi la gândul că este raţional, dar i-a dat şi lui să mănânce. Atunci, Tata a luat fructe şi a lăsat-o pe Mama să le emită numele şi el l-a repetat la panrad.

Mirosul dezvoltat al Mamei l-a ajutat, desigur. Uneori este greu să deosebeşti două fructe numai după nume. Mirosul te ajută.

A învăţat repede. Tata i-a spus că este destul de deşteaptă pentru o femeie. Asta a enervat-o şi nu i-a mai emis nimic câteva mese de atunci.

Ceea ce i-a plăcut în mod deosebit Mamei la Tata a fost faptul că era destul de ascultător. Nu a fost nevoie să-l impresoare, ca pe un mişcător neraţional, şi să-l silească să-şi croiască drum printre tentacule. Tata nu avea cleşti, dar purta ceva detaşabil la care îi spunea c-u-ţ-i-t.

Când l-am întrebat de ce are aşa multe organe detaşabile, ştiţi ce mi-a răspuns ? Că aşa este el, un om din piese detaşabile.

Tata vorbea adesea prostii.

Dar şi el a înţeles-o greu pe Mama.

Procesele ei biologice l-au uluit.

„La naiba!”, a emis el, „Cine crede aşa ceva ? Cum, un proces de vindecare în matrice duce la concepţie ? Asta-i exact opusul cancerului !”

Când eram copii şi aşteptam să ieşim din scoica Mamei, am auzit-o deseori pe Mama cerându-i să-i ciopârţească tentaculele din nou. Tata a refuzat. Voia să mai aştepte încă patru anotimpuri. Îşi luase rămas bun de la doi pui şi prefera să ne ţină lângă el, ca să ne poată da o educaţie bună, în loc să înceapă să crească altă generaţie.

Refuzul a enervat-o pe Mama şi ne-a lăsat fără mâncare câteva mese. Dar lui nu i-a făcut nimic, prestigiul ei mare i se datora. Toate Mamele învaţă de la ea acum.

L-am întrebat: „Ce înseamnă ***prestigiu*** ?”

„Când emiţi, ceilalţi receptează. Şi ei nu vor îndrăzni să emită până când nu termini şi le dai voie.”

„Oh, îmi place prestigiul !”

Tata m-a oprit atunci. „Micuţo Cap Tare, dacă vrei să progresezi, recepţionează-mă cu atenţie. Am să-ţi spun nişte lucruri pe care nu le ştie nici Mama. Ţine cont că sunt un mişcător şi m-am plimbat prin jur.”

Şi a început să-mi spună la ce mă pot aştepta când îl voi părăsi pe el şi pe Mamă şi cum, dacă voi fi deşteaptă, voi putea supravieţui şi chiar să dobândesc un prestigiu mai mare ca Bunica.

Nu ştiu de ce-mi spunea Cap Tare. Eram o fecioară şi nu aveam, bineînţeles, o scoică.

Eram la fel de moale ca şi surorile mele. El spunea că e t-o-p-i-t după mine pentru că eram tare de cap. Am acceptat vorbele lui, deşi nu înţeleg nimic din ele.

Oricum, am stat în Mama încă opt anotimpuri pentru că aşa a vrut el. Poate că am mai fi stat, dar când a venit din nou iarna, Mama a insistat ca Tata să-i taie tentaculele. El a spus că încă nu-i pregătit, că abia s-a obişnuit să vorbească cu noi (ne spunea sluggoşi) şi că, după ce vom pleca, nu va avea cu cine vorbi, până când vor creşte ceilalţi.

S-au certat, Mama s-a enervat şi a vibrat : „Ieşi afară !”.

„Bine ! Să nu crezi că nu pot fără tine !”, i-a emis ca răspuns Tata. „Doar nu crezi că scoica ta este singura din lume !”

Asta a enervat-o pe Mama de a tremurat toată. Şi-a deschis ieşirea şi şi-a chemat neamurile. Mama de dincolo de vale i-a mărturisit că pe vremea când Tata hoinărea sub arşiţa s-o-a-r-e-l-u-i, l-a chemat să trăiască alături de ea.

Atunci, Mama s-a răzgândit. Şi-a dat seama că, dacă el pleacă, prestigiul ei se va duce în favoarea celei de peste vale.

„Se pare că voi rămâne aici mai mult timp”, ne-a emis Tata. Apoi: „V-aţi fi gândit voi că Mama voastră este g-e-l-o-a-s-ă ?”.

Viaţa alături de Tata era plină de termeni de aceştia, fără nici un înţeles. De cele mai multe ori nu îi explica, sau nu putea să o facă.

Mult timp după aceea Tata a tăcut. Nu voia să ne răspundă, nici nouă, nici Mamei.

În cele din urmă, Mama a început să aibă frisoane. Noi eram deja prea mari şi o împovăram, aşa că am ieşit. .

Înainte de a părăsi pentru totdeauna scoica maternă, Mama ne-a prevenit: „Feriţi-vă de mirocal !”.

***

Surorile mele nu i-au dat importanţă, însă pe mine m-a impresionat. Tata ne-a descris animalul şi obiceiurile sale teribile. Atâta ne-a bătut la cap cu el, că am adoptat numele pe care i l-a dat Tata. A început prin a-i cere Mamei să nu ne mai sperie cu el când nu ascultam.

„Nu striga că vine lupul !”, i-a spus el, apoi ne-a emis povestea care stă la originea acestei fraze aberante. Ne-a povestit-o în orsemay desigur, căci Mama l-ar fi blocat cu tentaculele, dacă ar fi bănuit că ne spune ceva neraţional. Aşa era ea, numai ideea unei poveşti neadevărate o făcea să ameţească de nervi.

Eu nu ştiu cât de neadevărate erau poveştile lui, dar mie îmi plăceau. Şi eu, ca şi surorile mele, am început să-i spunem ucigaşului ***mirocal***.

După ce am emis „Rămas bun, Mamă”, am simţit tentaculele Tatălui în jurul meu şi ceva umed şi călduţ căzând pe mine. Mi-a emis „N-o-r-o-c, Cap Tare. Trimite-mi un mesaj din când în când. Şi nu uita ce te-am învăţat despre mirocal.”

Am vibrat că nu voi uita şi l-am părăsit cu o stare pe care nu pot să o descriu. Era o încordare nervoasă şi bună şi rea, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, scumpo.

Dar mi-a trecut, o dată cu aventura rostogolirii la vale, trecând cu greu povârnişul pe singurul meu picior şi din nou rostogolindu-mă pe partea cealaltă. După câteva ascensiuni greoaie, am rămas doar eu cu două surori.

Celelalte şi-au găsit lăcaş pe vârfurile unor dealuri, dar eu cu cele două am hotărât că vom merge până când dăm de cele mai înalte vârfuri.

„Unde ne facem scoica, acolo rămânem !” le-am spus şi ele m-au aprobat.

Le-am condus multă vreme, până când ele au început să se plângă că au obosit şi că le e frică să nu dea de un mişcător mâncător de carne. Voiau chiar să intre în scoicile goale ale Mamelor mâncate de mirocali, ori moarte de cancer. „Haideţi”, le-am grăbit eu. „Nu veţi avea nici un prestigiu dacă ocupaţi o scoică goală. Vreţi să fiţi pe cel mai jos nivel în orice comunitate emiţătoare din cauza lenei ?”

„Dar le vom resorbi pe cele vechi şi le vom creşte pe ale noastre mai târziu.”

„Da ? Pe câte Mame le-aţi auzit spunând aşa ceva ? Şi câte au făcut-o ? Ei, ce ziceţi, Sluggoşilor ?”

Aşa se face că am continuat să urcăm. În cele din urmă, am găsit un loc convenabil, un munte cu un platou în vârf şi multe dealuri. Am început să-l urc şi când am ajuns sus am testat emisia. Era cel mai înalt loc atins de cei din neamul nostru şi am bănuit că atunci când voi fi mare şi în putere, voi putea acoperi o arie imensă, dar alţi tineri vor ocupa culmile învecinate, mult mai mici faţă de vârful ales de mine.

Cum ar spune Tata, eram cea mai bună din lume, am ajuns pe culme.

***

Spre norocul meu, solul muntelui era bogat. Cilii căutători pe care i-am implantat în sol au descoperit multe feluri de minerale. Din ele îmi puteam construi o scoică imensă. Cu cât scoica este mai mare, cu atât Mama este mai mare. Iar cu cât Mama este mai mare, şi emisia este mai puternică.

Între timp am detectat mulţi mişcători mari, care zburau. Vulturi, aşa le spunea Tata. Ar putea fi parteneri buni; cu gheare şi ciocuri bine ascuţite.

Jos, în vale, se află un pârâu. Mi-am crescut un tentacul gol pe dinăuntru sub scoarţă, până când am ajuns la apă. Apoi am început să o pompez în stomacuri.

Valea avea un pământ foarte bun. Am făcut ceea ce nimeni nu a mai făcut până acum, ceva ce ne-a învăţat Tata. Cilii mei au căutat seminţe de pomi şi flori scăpate de păsări ori aduse de vânt şi le-am plantat. Sub un pom fructifer am făcut o adevărată reţea de cili. Dar nu voiam să-i captez fructele, nu, aveam cu totul altceva în cap.

În timpul acesta, surorile mele s-au stabilit pe două coline mai joase. Când am auzit ce fac, mi-am ieşit din fire; amândouă îşi fac cochilii! Una din sticlă, cealaltă din celuloză.

„Ce faceţi ? Nu vă temeţi de mirocal ?”

„Emiţi degeaba! Nu te îngriji de noi. Ne pregătim pentru iarnă şi pentru nuntă, asta-i tot. Vom fi Mame atunci, şi tu abia dacă o să apuci să-ţi faci cochilia. Unde va fi atunci prestigiul tău ? Nimeni nu te va recepţiona, pentru că vei fi fecioară şi pe deasupra şi fără cochilie !”

„Cap Fragil ! Cap de Lemn !”

„Cine vorbeşte, Cap Tare !”

Într-un fel, aveau dreptate. Eram moale, golaşă şi fără nici o apărare, o rnasă de carne expusă oricărui mişcător mâncător de carne care m-ar fi găsit. Eram o nebună ameţită de plăcerea riscului. Dar mi-am extins cilii, am localizat câteva zăcăminte şi mi-am făcut o carapace de fier mai mare, cred, decât cea a Bunicii. Apoi am aşternut un strat de cupru deasupra, ca să nu ruginească fierul. Peste acesta, am crescut un strat osos, făcut din calciul scos din rocile calcaroase din jur. Nici nu m-am gândit să-mi resorb tulpina copilărească şi să-mi cresc una adultă, ca surorile mele. Asta se poate face mai târziu.

Când a venit toamna, mi-am terminat cochilia. Acum începea schimbarea timpului şi creşterea. Am mâncat multe fructe şi carne, de asemenea, de la mişcătorii pe care i-am putut captura.

Mi-am conceput structura cu un ţel clar în minte. Stomacul mi l-am făcut mult mai larg şi mai adânc ca de obicei. Asta nu din cauza foamei, ai să vezi mai târziu de ce, scumpo.

Stomacul pentru mestecat l-am făcut mult mai aproape de vârful scoicii faţă de felul cum îl aveţi voi pus. De fapt, i-am schimbat locul cu creierul. Tata mi-a transmis o dată că trebuie să profit de posibilitatea de a-mi plasa organele adulte unde vreau şi asta şi făceam. Mi-a luat ceva timp, dar la venirea iernii eram gata.

O dată cu răceala, a venit şi mirocalul. A venit aşa cum vine el de obicei, mirosind cu nasul său lung, plin de antene, pe calea trasată de mineralele lăsate în urma noastră. Mirocalul îşi urmează nasul, oriunde l-ar duce acesta. De data aceasta l-a dus direct la sora mea, cea care şi-a făcut crusta din sticlă. Bănuiam eu că ea va fi prima contactată de ucigaş. De fapt acesta este unul din motivele pentru care mi-am ales vârful cel mai înalt. Mirocalii, de obicei, mănâncă prima cochilie întâlnită. Când sora Cap de Sticlă l-a detectat, a început să emită impuls după impuls.

„Ce să fac ? Ce ? Ce ?”

„Stai liniştită, surioară, şi speră.”

Sfatul nu era bun de nimic, dar altul nu aveam la dispoziţie. Nu i-am amintit că trebuia să-şi facă, la fel ca mine, o carapace triplă şi să nu se grăbească şi să-şi piardă vremea flecărind cu alţii.

Mirocalul a găsit-o şi încercă să o atace pe la bază, dar ea se fixase pe o stâncă solidă, aşa că nu a reuşit. Nu i-a mai rămas decât să încerce să muşte o bucată de sticlă, ca mostră, apoi să se retragă pentru metamorfoză. Asta i-ar fi dat surorii mele un răgaz de un anotimp, înainte ca el să se întoarcă pentru un nou atac. În timpul acesta, ar fi putut să-şi facă o carapace dintr-un alt material şi l-ar fi frustrat pe monstru încă un anotimp.

Dar s-a întâmplat că mirocalul acela, din nefericire pentru sora mea, a mâncat ultima oară tot o Mamă cu carapacea din sticlă, aşa că avea organ specializat pentru digerarea silicaţilor. Unul din ele era o bilă mare, fixată la capătul unei tije lungi. Mai întâi a secretat un acid, pentru a slăbi sticla, apoi a început să lovească scoica puternic. Nu mult după prima zăpadă, a trecut de carapace şi a ajuns la carne.

Emisia ei de groază mă mai urmăreşte încă. Trebuie însă să admit că mi-e ruşine de ea; putea măcar să-şi fi pus oxizi de bor în sticlă, ar fi putut...

Ce-i asta ? Cum îndrăzneşti să mă întrerupi ?... Oh, bine, îţi accept umilele tale scuze, dar să nu se mai întâmple, scumpo. Dacă te interesează, o să-ţi descriu mai târziu substanţele la care Tata le spunea silicaţi şi oxizi de bor. Dar după ce îmi termin povestea.

Să continui: Ucigaşul, după ce a terminat cu Cap de Sticlă, s-a luat după miros înapoi, până la locul unde ne-am despărţit. Aici trebuia să aleagă între urma mea şi cea a surorii mele. S-a hotărât să meargă la ea. Din nou, a încercat să se strecoare sub carapace şi, nereuşind, a rupt o bucată din scoică.

A început să ningă. Mirocalul şi-a scobit o vizuină şi s-a retras în ea pentru toată iarna. Sora Cap de Lemn şi-a crescut un alt strat sub carapace. Era fericită : „Abia dacă mi-a zgâriat primul strat ! Niciodată nu mă va răpune !”.

Ah, surioară, dacă l-ai fi ascultat pe Tata, în loc să te hârjoneşti cu Sluggoşii... Ţi-ai fi amintit ce spunea. Să fi ştiut că mirocalii, ca şi noi, sunt deosebiţi de majoritatea creaturilor. Cele mai multe fiinţe au funcţii care depind de structura lor. Dar mirocalul, creatura asta scârboasă, are o structură care depinde de funcţiile sale.

Nu i-am încercat nervii spunându-i asta. Acum, după ce a luat o bucată din carapacea ei de celuloză, se va reforma în jurul ei. Tata mi-a transmis că unele artropode au stadii de viaţă care merg de la ou la larvă, apoi la pupă şi adult. Când o omidă se închide în coconul ei, pratic întregul ei corp se dizolvă, ţesuturile se dezintegrează. Apoi ceva o restructurează într-o creatură complet nouă, cu funcţii noi : fluturele.

Dar fluturele nu se mai metamorfozează. Mirocalul însă da. Aici seamănă cu artropodele. Când muşcă o bucată mică din carapacea unei Mame, se duce şi doarme cu ea. Un sezon întreg, ascuns în vizuina sa, visează în jurul probei. Ţesuturile i se topesc şi se amestecă. Doar sistemul nervos îi rămâne intact, păstrându-i identitatea, memoria şi intenţia cu care va ieşi din groapă.

Aşa s-a şi întâmplat. Mirocalul a ieşit din vizuină, s-a căţărat pe domul surioarei Cap de Lemn şi şi-a plasat un ovipozitor modificat în fisura făcută când a luat mostra. I-am putut urmări atacul, căci vântul bătea deseori spre mine, şi am putut mirosi chimicalele de care se folosea.

Mai întâi a înmuiat celuloza cu o soluţie caustică, apoi a secretat un lichid urât mirositor, care fierbea şi sfârâia. După ce acţiunea lui a încetat, a spălat gaura lărgită cu ceva şi mai caustic şi a început să elimine soluţia vâscoasă printr-un tub. A repetat treaba asta de mai multe ori.

În timpul acesta, bănuiesc, sora mea secreta tot mai multă celuloză, dar nu destul de repede. Meticulos, mirocalul golea orificiul. Când l-a lărgit destul s-a băgat în el.

Şi cu asta, s-a terminat cu surioara mea...

***

Confruntarea cu mirocalul a fost lungă. Eram ocupată şi am câştigat timp cu urmele false, pe care le-am incrustat înainte de a începe să-mi ridic domul, un lucru de care surorile mele şi-au bătut joc. N-au înţeles ce făceam

când m-am întors din drum, cale de câteva zile, şi mi-am acoperit cu praf adevăratele urme. Dacă ar fi trăit, ar fi înţeles, căci mirocalul a pornit pe pista falsă.

Urma ducea spre o râpă, unde ar fi trebuit să cadă.

Nu ştiu cum se face că nu s-a rănit prea rău şi a urcat înapoi, apoi a mers pe urmă, până când a dat de pista reală.

Trucul cu urma falsă l-am învăţat de la Tata. Păcat că nu a reuşit, mi-am spus când monstrul a pornit drept către mine, îndepărtând cu antenele praful şi crengile cu care mi-am acoperit incrustaţiile.

Şi totuşi, nu disperam. Adunasem o grămadă de pietre şi bolovani, pe care le-am cimentat într-o stâncă mare, fixată pe o culme. În jurul mijlocului, i-am fixat un inel de fier, care putea rula pe o şină făcută din acelaşi material. Şina ducea de la stâncă până la jumătatea pantei. Când mişcătorul a ajuns la ea şi a început să urce panta, am scos cu ajutorul tentaculelor pietricelele care ţineau stânca să nu se rostogolească.

Arma mea a început să coboare cu o viteză înspăimântătoare. Sunt sigură că ar fi zdrobit mirocalul dacă acesta nu ar fi simţit şina vibrându-i sub nas. A sărit într-o parte şi stânca a trecut pe lângă el.

Deşi m-a dezamăgit, voi păstra ideea aceasta pentru contactul cu alţi mirocali. Pe viitor va trebui să fac două şine şi să trimit trei bolovani în acelaşi timp. În orice parte ar sări, monstrul îşi va lua porţia.

Cred că s-a cam speriat, căci nu l-am mai simţit timp de cinci perioade calde după aceea. Apoi a început să urce din nou.

Aş vrea să spun că ideea cu bolovanul era a mea, nu a lui Tata. Trebuie să adaug însă că Tata, şi nu Mama, a fost acela care m-a învăţat să gândesc într-un mod original. Cred că vă vibrează nervii la toate la gândul că un biet mişcător, bun doar de mâncat, poate fi nu numai raţional, dar şi să dea dovadă de multă raţiune.

Nu vreau să spun că era foarte valoros, ci doar că era diferit şi eu am moştenit ceva diferit de la el.

Dar să continui. Nu aveam nimic de făcut până când mirocalul va lua o mostră din scoica mea. Nimic, doar să sper. Şi speranţa, din câte am văzut eu, nu ajunge. Mişcătorul a luat o bucată din carapacea mea. Mă gândeam că va fi satisfăcut şi, după metamorfoză, va da de al doilea strat, cel de cupru. Asta îl va ţine ocupat încă un anotimp. Apoi va da de fier şi din nou va trebui să se retragă. Dar, până aici, ar trebui să se lase păgubaş şi să-şi caute o pradă mai uşoară.

Pe atunci nu ştiam că mirocalii nu se lasă păgubaşi şi că mai sunt şi foarte încăpăţânaţi. Zile în şir a căutat să-mi pătrundă sub carapace, printr-un loc scăpat neacoperit. Acolo ar fi putut detecta toate cele trei elemente ale cochiliei, dar nu m-am gândit că ar fi putut fi atât de insistent.

În cele din urmă s-a retras. Când a venit vara, a ieşit din vizuină. Înainte de a mă ataca, mi-a mâncat prada, mi-a golit capcanele de mişcătorii dinăuntru, mi-a devorat cilii şi tentaculul care aducea apa.

Dar când a scuturat fructele din pomul meu şi le-a mâncat, am simţit cum mi se încordează nervii. Cu o vară înainte am transportat, prin reţeaua mea de cili subterani, o cantitate oarecare dintr-un mineral otrăvitor către pom. Cilii s-au distrus, dar am reuşit astfel să alimentez rădăcinile copacului

cu seleniu, aşa îi spunea Tata. Mi-am crescut alţi cili şi am alimentat din nou copacul cu otravă, încetul cu încetul, până când a dobândit un fel de imunitate, deşi fructele sale erau pline. Spun imun, deşi pomului nu-i mergea prea bine.

Trebuie să recunosc că ideea mi-a venit dintr-una din povestirile aiurite ale Tatei. Mi-a spus-o în orsemay, desigur, ca să nu o şocheze pe Mama. Era vorba acolo de o femeie mişcătoare (un concept absurd, trebuie să recunoaşteţi), care a fost adormită cu un m-ă-r otrăvit.

Mirocalul însă parcă n-ar fi auzit povestea. Nu a păţit nimic, doar a vomitat. După ce şi-a revenit, s-a suit în vârful carapacei mele. Mi-a rupt tija cea mare pentru emisie, şi-a plasat ovipozitorul într-o fisură şi a început să secrete acid.

Eram speriată. Cred că cea mai înfricoşătoare senzaţie este aceea să fi lipsit de posibilitatea de emisie-recepţie şi să nu ai habar de ceea ce se petrece în afara cochiliei. În acelaşi timp însă, mirocalul acţiona după cum prevăzusem. Aşa că am încercat să mă liniştesc. Ştiam doar că acolo va începe animalul să mă atace. Am avut atâta bătaie de cap cu organele mele. Eu încă mai aşteptam să se umple stomacurile cu apă, pe când surorile mele se hrăneau deja demult. În schimb, am mâncat multe fructe şi mâncare neîncălzită, care uneori îmi făcea rău. Ceea ce rămânea era bun pentru capcane, aşa că n-am suferit o pierdere prea mare.

După cum ştii, o dată stomacul umplut cu apă şi bine izolat, lichidul începe să se încălzească de la căldura corpului nostru. Cum nu există decât pierderi minore, apa a ajuns la temperatura de fierbere.

Ei bine, ca să emit o dată şi finalul acestei întâmplări, mişcătorul a perforat învelişurile cochiliei mele şi a pătruns în interior să mă mănânce.

Presupun că se aştepta să dea de o Mamă neajutorată, şocată în aşteptarea sfârşitului.

Dacă aşa au stat lucrurile, atunci l-am dezamăgit. În partea de sus a stomacului era un iris, pe care l-am crescut după dimensiunile unui anume carnivor.

A fost o clipă când m-am speriat că l-am făcut prea mic. A intrat pe jumătate şi s-a înţepenit. Se zvârcolea şi-mi rupea bucăţi de carne. Mă durea atât de tare, încât am început să mă zvârcolesc, de era cât pe-aci să-mi ridic cochilia. La un moment dat era să-l vomit pe canalul pe care intrase, ceea ce ar fi însemnat, desigur, sfârşitul meu, dar am reuşit să-l trag înăuntru cu o puternică mişcare convulsivă.

Irisul mi s-a închis. Nu l-aş mai fi deschis, nici dacă ar fi secretat acid. Eram hotărâtă să-l păstrez, era cel mai mare vânat prins vreodată de o Mamă.

Ah, s-a luptat, sigur că da. Apa fierbinte i-a intrat în gura deschisă şi i-a invadat sacii pentru respirat. Nu putea lua o probă din lichidul fierbinte şi să se metamorfozeze în jurul lui.

L-am învins şi, trebuie să vă spun, a fost delicios.

Da, ştiu că această informaţie despre lupta cu monstrul merită să fie emisă în toate colţurile lumii, către toate Mamele. Dar nu uitaţi să adăugaţi că victoria aceasta se datorează, în bună parte, unui mişcător. Nu vă enervaţi, aşa este.

De unde mi-a venit ideea să-mi pun stomacul rumegător chiar în locul unde, de obicei, atacă mirocalii ? Ei bine, ca multe altele, provine dintr-una din poveştile aiurite spuse de Tata, în orsemay. O dată, când o să fiu mai liberă, o să emit, dar numai după ce învăţaţi orsemay.

Începem lecţiile chiar acum. Mai întâi...

Ce-i asta ? Eşti curioasă ? Oh, bine, bine. O să-ţi fac o idee despre ce înseamnă o poveste aiurită, apoi voi începe lecţiile cu nepoftita asta.

Este o poveste cu mirocali şi baravali mirali murali.

În româneşte de CONSTANTIN COZMIUC